

„Ponyvaregények és sírkövek”

KÖNYVKRITIKA - KETTEN EGY ÚJ KÖNYVRŐL - LXIII. évfolyam, 31. szám, 2019. augusztus 2.

Ketten egy új könyvről – Alan Moore–Eddie Campbell: *A pokolból*. Fordította Bayer Antal. Vad Virágok Könyvműhely, Budapest, 2019, 574 oldal, 7990 Ft

Moore-t azonban épp a gyilkosságok és a gyilkos kiléte érdekelte a legkevésbé. A *From Hell* valódi tétje, hogy bemutassa a gonosz jelenlétét a történelemben, a korokon átívelő, testet öltő borzalmat, melynek csak egyik állomása Whitechapel. Gull, bár magától Viktória királynőtől kapja a megbízást, a brutális és szakrális kivitelezésre látomásai sarkalják. Moore ezekben a víziókban éli ki igazán magát, hiszen a képregény nagy részében a viktoriánus London fojtogató, hazug, és elkeseredett miliójében gázolunk - amit Eddie Campbell szinte vázlagszerű, fekete-fehér, a korabeli újságok illusztrációit idéző képkockái hátborzongatón adnak vissza -, ám mikor Gull a jövőbe lát, olyan erős társadalomkritikáját adja a modern világnak, ami egy sorozatgyilkos szájából még rémisztőbb, mert igaza van.

Azonban ez a globális gonoszkép nem mindig működik, Moore érezhetően túlkutatta magát és nem akart semmit sem kihagyni, így akad pár teljesen indokolatlan és a dramaturgiába nehezen illeszkedő pillanat. Az ötödik fejezet egy német nyelvű jelenettel indít: 1888 augusztusában - a whitechapel-i gyilkosságok idején - egy férfi és egy nő szeretkezik Felső-Ausztriában. Az, hogy ennek mi a jelentősége, csupán a kötet végén található, Moore által írt, mintegy negyvenoldalmi jegyzet vonatkozó részéből derül ki: Hitler fogantatását ábrázolják a képsorok, vagyis az egy pillanatban, de globálisan jelenlévő gonoszt akarta itt ábrázolni Moore. Hát, nem sikerült.